RODNIC DECENIU

AȘA S-A SEMNAT „ACTUL DE NAȘTERE"...

(Urmare din pag. 1)

1958 se ia hotărîrea de a se transforma secția sportivă de pe lîngă Liceul „Matei Basarab" în Școală sportivă. Prima de acest fel din București. Locul unde urma să-și desfășoare activitatea — clădirea Școlii financiare. Mai bine-zis, o cameră sau două din această unitate de învățămînt. „Chiriașii" au fost primiți prin bunăvoința unui alt iubitor al sportului, prof. Spirache Căbuz.

Primul director al Școlii sportive I. Stănescu iar adjunct avea să fie numit un profesor, în tinerețe un handbalist fruntaș, ce își va identifica în următorii 12 ani viața sa cu viața școlii sportive. Este vorba de profesorul Romulus Spirescu. Alături de el și-au unit eforturile, avînd la bază entuziasmul, profesorii Rada Ionescu, Sofia Pușcașu, D. Branga, M. Tîrnoveanu, C. Morțun, A. Ionescu, Al. Lascu, M. Oancea, D. Dragoș, Vl. Simionescu.

Apoi, lor li s-au alăturat alți și alți profesori, unii mai tineri, alții cu tîmplele încărunțite, toți dornici să contribuie la creșterea viitorilor sportivi de performanță. Și acești oameni mai aveau un obiectiv : să-i convingă pe unii de utilitatea acestei școli sportive de care educația fizică și sportul din România aveau atîta nevoie. Să-i mai amintim, pentru că merită, pe Valentin Orășanu, Victor Tibacu, Leontina Cojocaru, Valeriu Sturza, Paul Mărculescu.

Printre primele secții sportive se numără gimnastica și handbalul. Succesele băieților handbaliști au făcut cunoscută școala în Capitală și apoi în țară. Ei reușesc să-și înscrie numele pe lista învingătorilor în „Cupa ziarului Sportul popular". Secția de învățămînt apreciază rezultatele obținute și recompensează școala cu fonduri din care s-au cumpărat treninguri, tenișI, echipament pentru 500 de elevi.

După două luni, școala se mută în localul din str. Mendeleev, unde are loc primul consiliu pedagogic. Dar în căutarea de mai bine, de spațiu, care să ofere condiții pe măsura numărului tot mai mare de elevi, școala se mută și de aici, stabilindu-se la Liceul „Mihai Viteazu" pentru ca apoi, în perioada deplinei afirmări, s-o găsim în str. Traian 156. De un an și ceva și-a schimbat din nou sediul : acum se află în Bd. Dimitrov. Poate că peste cîțiva ani vom avea posibilitatea să scriem că Școala sportivă nr. 2 — și nu numai ea — are un local propriu, cu baze sportive.

Succesele se înmulțesc între timp, iar elevii bucureșteni asaltează pur și simplu secțiile școlii sportive. Dar nu se poate răspunde la toate solicitările. În Capitală sînt zeci de mii de elevi și sportul îi atrage pe tot mai mulți dintre ei. Iată de ce în vara lui 1959, la cîteva luni după ce se organizează prima mare acțiune turistică cu 800 de copii, MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI HOTĂRĂȘTE ÎNFIINȚAREA ÎN CAPITALĂ A DOUĂ ȘCOLI SPORTIVE. LA 22.X.1959, LA SFATUL POPULAR AL RAIONULUI 23 AUGUST SE COMPLETEAZĂ PRIMUL „ACT DE NAȘTERE" OFICIAL AL ȘCOLII SPORTIVE NR. 2 BUCUREȘTI. Primul director, antrenorul emerit Constantin Popescu, iar adjunctul său Romulus Spirescu.

★

Au trecut de atunci 10 ani. O perioadă în care au fost obținute rezultate demne de evidențiat, care au făcut din Școala sportivă nr. 2 București una dintre cele mai puternice unități școlare de acest gen din țară.

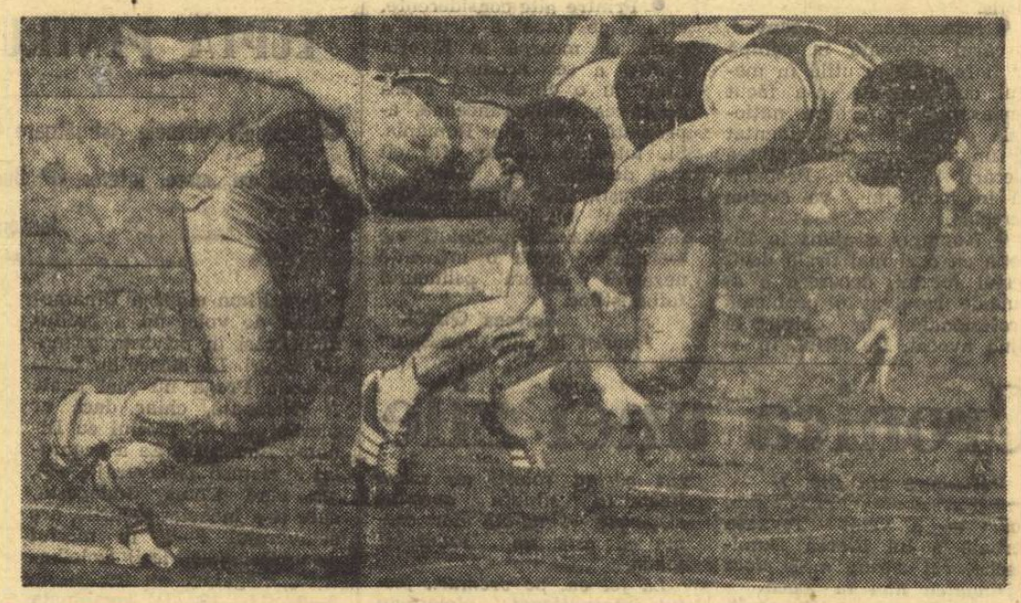

În cadrul Școlii sportive nr. 2, atletismul se află pe primul plan, probele de sprint îndeosebi. Iată un veritabil start de kinogramă, imortalizat cu cîțiva ani în urmă și avînd drept protagoniști doi elevi de la „clasa" prof. antrenor Ionel Popleșanu

Familia — corp comun cu școala

Stă mărturie cel mai recent obiectiv realizat : complexul de înot de la Obor, construit în foarte mare măsură cu sprijinul părinților. Prin darea în folosință a acestui complex, școala a reușit să pună la dispoziția elevilor săi și o asemenea bază sportivă, a cărei necesitate se făcea de mult simțită.

Dar bazinul de înot nu este nici pe departe singura contribuție pe care comitetul de părinți și-a adus-o la buna pregătire a viitorilor sportivi de performanță. Vrednicul comitet de părinți de pe lîngă Școala sportivă nr. 2 are la „activul" său amenajarea sălii de gimnastică din strada Austrului, a bazei sportive din curtea școlii etc.

Solidari cu membrii corpului didactic, părinții au întreprins, în cei zece ani de cînd funcționează școala, atîtea acțiuni, încît numai pentru a le consemna nu ne-ar ajunge spațiul ocupat de aceste însemnări.

Primul președinte al comitetului de părinți, **Jean Constantinescu,** sub ochii căruia au crescut cinci generații de elevi, își amintește de vizitele făcute familiilor cîtorva copii care, fără vreun motiv, abandonaseră activitatea sportivă.

— Elevii erau buni la învățătură, medicul le dăduse aviz că pot face sport și totuși...

— ...Nu au mai venit la pregătire !

— N-au mai venit. Dar absența lor a fost de scurtă durată. Cînd părinții au aflat că noi, alți părinți, ne interesăm de copiii lor, n-au mai avut nici o clipă de îndoială. Erau convinși că plecînd de acasă și spunînd că merg la antrenamente copiii veneau la școală și nicăieri în altă parte.

De fapt, nici nu credem că rezultatele bune ale Școlii sportive nr. 2 ar fi fost așa cum sînt ele la această oră de bilanț fără sprijinul comitetului de părinți, demn de toată lauda și stima. Un medic, tatăl unui copil, sau mai mulți părinți medici, dădeau consultații — și dau și acum, ori de cîte ori este nevoie — celorlalți copii ai școlii puși în situația de a fi consultați ; un altul, arhitect, și-a asumat răspunderea proiectării unei viitoare săli de sport pentru școală. Cu proiecte astfel realizate s-au ridicat, de altfel, toate bazele sportive ale școlii.

— Părinți, care poate niciodată nu au făcut sport, ne-au ajutat să pregătim, de zece ani de cînd existăm, tot atîtea serbări cultural-sportive de sfîrșit de an școlar — ne spune directorul școlii.

Pe actualul președinte al comitetului de părinți, consilierul juridic Dumitru Pîrîu, nu l-am găsit, pentru a purta o scurtă convorbire. Dar din informațiile căpătate aflăm că pasiunea sa pentru această muncă este tot atît de mare ca și pasiunea pentru meseria de jurist, ca și pasiunea pe care o depune ca fiul său, elev al școlii, să devină un bun tenisman.

„Triunghiul" ȘCOALA-FAMILIA-ELEVUL funcționează ca un organism fără de care nici o activitate nu ar putea fi concepută. Este, pe de o parte, meritul conducerii școlii de a-și fi făcut un asemenea aliat, dar este, deopotrivă, meritul comitetului de părinți (Andrei Butuman, Paraschiva Tomescu, Ilie Rău, Elisabeta Niculescu-Mizil) de a fi devenit — prin întreaga muncă depusă — atît de util școlii.

Gînduri la o aniversare

Un capitol dintre cele mai importante din viața școlii îl reprezintă schimbul permanent de experiență cu unități de învățămînt similare din alte țări.

Astfel, de-a lungul anilor au fost statornicite legături, prin intermediul unor competiții și concursuri bilaterale sau al unor turnee, cu școlile sportive sau unele licee din Bulgaria (Russe, Tîrnovo, Silistra, Vidin și Asenovați), Ungaria (Budapesta), Cehoslovacia (Praga, Plsen, Gottwaldov, Bratislava, Zilina, Jihlava), R.D. Germană (Halle, Leipzig, Dresda, Berlin și Rostock), Iugoslavia (Zagreb, Novisad și Rijeka), Polonia (Lublin), Uniunea Sovietică (Leningrad, Minsk, Tallin, Moscova), R.F. a Germaniei (Essen, Wiesbaden, Köln, Stuttgart, München, Karlsruhe, Itzehoe etc.), Olanda (Doetinchen) ș.a.

Eficiența unor asemenea contacte sportive a fost subliniată la timpul respectiv de numeroase personalități care au primit vizita reprezentanților Școlii sportive nr. 2 sau care au fost oaspeții țării noastre. Iată cîteva gînduri exprimate...

● PROF. JAN MIRCOVICS, directorul Liceului central din Zagreb : **„Este o mare satisfacție pentru noi de a cunoaște pe tinerii handbaliști de la Școala sportivă nr. 2 București, fără îndoială continuatori ai tradiției glorioase care există în acest sport în România prietenă. Școala are posibilitatea de a alinia un număr de echipe echivalent cu aproape tot ce există în întregul nostru oraș. Iar ca valori, ce să mai vorbesc ! Iată de ce vom pleda pentru consolidarea întîlnirilor sportive cu tinerii handbaliști ai acestei școli..."**

● PROF. JOHANN VRANEK, directorul Școlii sportive „Mladeza" Praga : **„Sînt mai bine de 5 ani de cînd înotătorii și sportivele de la gimnastică moderna din cele două școli se întrec cu regularitate la Praga sau la București. Este un cîștig evident pentru sportivii ambelor școli, totodată pentru prietenie",**

● PROF. ANATOLI EREMIN, președintele Comitetului pentru cultură fizică și sport al orașului Moscova : **„Primele contacte sportive cu elevii bucureșteni le-am avut la volei. Tinerii voleibaliști români au demonstrat o adevărată artă ; ei s-au arătat demni continuatori ai școlii voleibalistice care are ca reprezentanți pe un Nicolau, Drăgan, Derzei sau Plocon. Sîntem foarte interesați să lărgim sfera disciplinelor în care tinerii sportivi din Moscova să aibă drept parteneri de întrecere pe cei din București și, eventual, din alte orașe ale României socialiste".**

● PROF. JAN KLOEN, inspector general pentru educație fizică, Olanda : **„N-a constituit o surpriză pentru nimeni atunci cînd tinerii voleibaliști de la Școala sportivă nr. 2 București au cîștigat primul turneu european școlar disputat în țara noastră, la Doetinchen.**

Așteptăm, cu plăcere, la noi, și pe alți reprezentanți ai acestei școli bucureștene."

● Dr. OTTO EISENMANN, ministrul muncii din landul Schlesswig-Holstein, R.F. a Germaniei : **„Am salutat cu multă bucurie primele contacte dintre gimnaștii clubului pe care îl prezidez** (n.n. Gut Heil) **și cei de la Școala sportivă nr. 2 din București. Ne-am întîlnit aici, la noi, și la București. Am făcut un foarte util schimb de experiență, pe care intenționăm să-l amplificăm. Iar întîlnirii dintre cele două școli să-i creăm tradiție".**

● PROF. DR. MIHALY KOCSIS, directorul Școlii sportive centrale din Budapesta : **„Inițiativa organizării unor întîlniri între tinerii noștri sportivi și cei de la Școala sportivă nr. 2 București a fost îmbrățișată de toată lumea cu multă căldură. Am avut prilejul să cunoaștem în persoana profesorilor din București cadre cu o pregătire superioară și sub aspectul competenței și sub acela al pedagogiei. Iar Școala sportivă nr. 2 este un model de organizare, un veritabil etalon pentru toate țările cu sport avansat. Noi am învățat din modul cum este organizată această școală bucureșteană fruntașă, și nu ne sfiim să o spunem, am preluat mult din părțile ei bune".**

● PROF. GERHARD SETZKRON, directorul Liceului sportiv din Rostock, R.D. Germană : **„Pînă acum am stabilit legături numai la natație cu această școală sportivă din capitala României prietene. Este doar un început. Pentru anii următori ne gîndim să extindem legăturile — utile amîndurora — cuprinzînd și alte discipline, ca gimnastică, caiac-canoe, volei și handbal. Sînt ferm convins de trăinicia unor asemenea legături sportive, între tineri care peste ani se vor întîlni și la nivelul unor reprezentative naționale".**

Secvență dintr-un meci internațional : în disputa de sub panou baschetbalistele Școlii sportive nr. 2 și cele de la Școala sportivă din Praga

ȘTIAȚI CĂ?...

...în 1960, în calacul care aducea Școlii sportive nr. 2 primul titlu de campioană națională la fete se aflau două profesoare de educație fizică ? Ne corectăm : două viitoare profesoare de ed. fizică : **Adriana Bîrsănescu și Elena Barbu** — astăzi antrenoare ale școlii.

...în cei zece ani de activitate, elevii Șc. sp. nr. 2 au cucerit 332 de titluri de campioni republicani ? Acestui lăudabil bilanț băieții și fetele de la „Ș.S. 2" i-au mai adăugat : 203 recorduri naționale și 449 de titluri de campioni ai școlilor sportive.

...redutabilele echipe de rugby ale acestei prestigioase școli sînt antrenate de către profesoara de ed. fizică ...Mariana Lucescu ? Cazul este unic în analele sportului nostru. Nu unice sînt însă și performanțele obținute de formațiile în „XV" pregătite de antrenoarea Lucescu !

Grupaj realizat de Constantin ALEXE, Ion GAVRILESCU, Tiberiu STAMA și Vasile TOFAN

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ADRIAN PLEȘU, BUCUREȘTI. Am citit și noi, cu interes, știrea din revista „Magazin", potrivit căreia, în orașul Sanfernando (Chile), în cursul unui meci de fotbal, un cîine care traversa în fugă terenul de joc, a deviat în poartă șutul tras de un înaintaș. „Evident — se arată în continuare — conform regulamentului, arbitrul a acordat gol". Evident, precizăm noi, cineva nu cunoaște regulamentul : fie autorul știrii, fie chiar arbitrul respectiv ! Într-un asemenea caz, mingea fiind atinsă, înainte de a intra în gol, de un „corp străin", conducătorul jocului NU va acorda gol, ci „minge de arbitru".

DOINA GHIȚĂ, BUCUREȘTI. **„Tovarășe Ion Poștașu, aș dori ca aceste rînduri să vă găsească bine dispus".** Înainte de a le citi, am fost, vă asigur ! Avea să mă surprindă apoi apărarea pe care i-o luați lui Gigi Tătaru, eliminat de pe teren în jocul Steaua — Universitatea Cluj. Arbitrul Ritter a procedat perfect regulamentar — de aceeași părere a fost și Șt. Covaci, antrenorul Stelei — eliminîndu-l pe Tătaru, după ce fi AVERTIZASE DE DOUĂ ORI. **„Am jucat și eu fotbal** — ne spuneți — **și cunosc o parte din regulamentul de joc".** După ce veți învăța și partea cealaltă, veți fi în măsură să judecați mai bine arbitrajele !

EUGEN CHERRIER, TIMIȘOARA. Fostul jucător al Politehnicii Timișoara (și mai tîrziu al Farului), Ciosescu, se află acum la Arad, unde își exercită profesia de medic. Marea lui performanță, care i-a adus, la „finiș", titlul de golgeter al campionatului, a fost realizată în anul 1955, în meciul Politehnica (Știința, cum se numea pe-atunci) — Dinamo Brașov. Ciosescu, înscrînd în această partidă 6 goluri (scorul a fost 8—0 !) a trecut în fruntea golgeterilor, învingîndu-i, „pe potou", pe Ozon, Tătaru și pe colegul său de club, Dinulescu.

GHEORGHE ANGHEL, HUNEDOARA. Asistînd, la Craiova, la meciul Electroputere — Metalul Hunedoara și „luînd parte" la joc cu toată ființa dv., v-ați dat seama tîrziu că ați pierdut un lănțișor cu o minge de fotbal, din aur. O amintire. Dar, iată surpriza : două zile mai tîrziu, un craiovean, Gh. Anghelescu, găsind lănțișorul și aflînd că e al dv., v-a scris la Hunedoara că vi-l ține la dispoziție. Frumos gest, care-i onorează pe olteni ! Îl pomenești că și Electroputere a dat... punctele înapoi Metalului ? Asta nu mai îmi vine să cr d...

GHEORGHE POP, CLUJ. **„În ce condiții, „Cupa României" poate rămîne definitiv în posesia unei formații de club ?"** Doar cumpărîndu-și una la fel, de la un magazin de profil ! Cupa decernată de Federația română de fotbal este „challenge-perpetuum" — mereu transmisibilă.

ILIE BESGU, BUCUREȘTI. 1. Steaua a cîștigat de 7 ori campionatul țării, la fotbal. Dinamo București a realizat de 5 ori această performanță, întrecînd-o însă pe Steaua la alt capitol : al victoriilor consecutive — 4 ! 2. **„De ce nu joacă Iordănescu în prima echipă a clubului Steaua ?"** Dacă juca, probabil că acum m-ați fi întrebat : **„De ce joacă Iordănescu în prima echipă a clubului Steaua ?"** Așa e la fotbal : cel mai bun jucător este acela care... nu joacă !

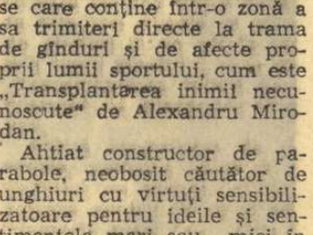

TIBERIU KIS, BAIA BORȘA. La meciul de fotbal România — Portugalia, disputat în octombrie, pe stadionul „23 August" din București, s-au epuizat toate biletele corespunzătoare capacității stadionului : 62 480. Este greu de stabilit însă numărul total al spectatorilor prezenți la meci, nu numai cu... bilete. Cred că peste 70 000 de oameni au aplaudat victoria fotbaliștilor noștri. Ținînd seama și de tribunele mobile care au fost montate în vederea meciului cu Grecia, probabil că duminică, pe „23 August" vor fi în jur de 80 000 de spectatori. Populația unui oraș !

Ilustrații : N. CLAUDIU

SPORTUL magazin

FOTBALUL — ÎN SUBSTANȚA UNEI PIESE

Viitoarea premieră a Teatrului Bulandra : „Transplantarea inimii necunoscute" de Alexandru Mirodan

Echipa națională invitată la premieră

Dimineața, sălile și scenele teatrelor în care se repetă au ceva din atmosfera vechilor ateliere florentine în care se făureau oglinzi. Din replici și din tăceri, din plastica interpreților, din lumini și umbre, din duhul regizorului, din materialitatea decorului, din forfota auxiliarilor, din aspirații, din oboseală, din nervi, din trudă, din coeziune, din emoții, din speranțe, din temeri, din toate acestea și din ceea ce nu se poate exprima fiindcă ține de incomunicabil apare treptat-treptat spectacolul, oglindă șlefuită ca lentila de microscop prin fața căreia se vor perinda seară de seară oameni doritori să iasă din viață două-trei ceasuri ca **s-o înțeleagă mai bine, tentați să uite de ei ca să se cunoască mai mult decît înainte.**

Acest neînsemnat omagiu la adresa teatrului va părea cel puțin ciudat la prima vedere prin plasarea lui într-un ziar de sport. Fiindcă, deocamdată, prejudecățile îi mai împiedică pe unii să vadă legăturile subterane dintre sport și cultură. Fiindcă, deocamdată, dramatismul încleștării sportive pare încă unora exclusiv de natură osteomusculară, vidat de substanță spirituală, cînd de fapt eroul sportiv e poate tot atît de absolut angajat cu întreaga-i ființă ca și Brandt din piesa lui Ibsen. Teatrul și sportul înseamnă deopotrivă conflict, înfruntare, pasiuni și voințe de semn contrar, aspirație spre echilibru și plenitudine, teama de a nu ajunge la ele niciodată sau de a le fi pierdut iremediabil. O motivație generală primește întăriri suplimentare în cazul unei piese care conține într-o zonă a sa trimiteri directe la trama de gînduri și de afecte proprii lumii sportului, cum este „Transplantarea inimii necunoscute" de Alexandru Mirodan.

Ahtiat constructor de parabole, neobosit căutător de unghiuri cu virtuți sensibilizatoare pentru ideile și sentimentele mari sau mici în jurul cărora pivotează viața noastră, mereu în atitudine de frondă față de tot ce mină cu discreță perfidie pe oameni dincolo de edenul UMANITĂȚII, dramaturgul, impresionat, ca și noi toți, de acțiunea cu semnificație demiurgică a transplantelor de inimă, a făcut un rapel imediat de la biologic la etic.

Dacă Philippe Blaiberg afirma convins că de fapt dr. Barnard l-a scos din coclaurile morții oferindu-i a doua viață, atunci de ce n-ar fi posibilă și depășirea uscăciunii sufletești, extirparea morbului paralizant al omeniei, de ce nu s-ar putea realiza un transplant de nucleu spiritual, de măduvă sufletească. În definitiv, cazurile de regenerare interioară de sorginte diversă au devansat cu mii de ani etapa transplantelor cardiace. Numai că acum la simbolistica lor s-a acreditat o nouă formulă, poate cea mai directă și mai încărcată de sugestii.

În scenă : Radu Beligan și Florian Pitiș

Mirodan oferă prin Don un personaj în care viața și-a depus aluviunile ca într-un estuar amenințat la un moment dat să devină arid, îmbîcsit, noroios. Un om care a făcut treptat aderență cu niște false valori, inert față de sevele iubirii, intrat sub tirania lucrurilor, cu luciditatea propriilor sale erori pe care le contemplă secretînd peste ele și peste cei din jur un cinism filtrat cu inteligență. Printre alte eroziuni sufletești, Don o are și pe aceea provocată de nerealizare în planul sportului. Talentul său robust pentru fotbal, recunoscut pe vremuri de un antrenor cu diagnosticul întotdeauna precis, s-a degradat progresiv mînat de un ferment de boemie, de lipsa unor rezistențe interioare în fața seducției unor împrejurări minore. Niște orizonturi năruite, niște trepte surpate pe care ar fi putut ajunge atunci la o existență solară sînt astăzi evocate de către Don, întors cu fața spre trecut de apariția lui Tibi, un tînăr fotbalist, un fel de alter ego al său, amenințat să repete traseul lui vechi înfundat în deget de mănușă. Mirodan face parte din grupul acelor scriitori strînși la noi ca o falangă a spiritului în jurul sportului. Iată-l acum transferind idei și afecte, proprii doar în aparență numai lumii stadionului, într-o dezbatere generală, investindu-le cu putere metaforică, tocmai fiindcă dramaturgul e convins de încărcătura de umanitate proprie fenomenului sportiv, precum și de capacitatea ei penetrantă, verificată la porțile conștiințelor. Finalul piesei se sprijină pe urmările unui simbolic transplant, conține mutațiile spirituale ale lui Don, desprinderea sa de la cheiul unei vieți sclerozate, apropierea lui de datele lui Gore din „Setul sectorului suflete". Piesa lui Mirodan trăiește prin idei și replică, nu prin acțiune. Autorul, rafinat cultivator de paradoxuri, știe să întoarcă niște adevăruri pe dos pentru a le arăta cititorului cu altă față decît cea tocită, știe să-și ungă replicile pe dinăuntru cu o substanță care deschide zăvorul înțelegerii.

Piesa lui Mirodan se sprijină pe o distribuție care iradiază toate virtuțile textului. Dacă autorul s-a despărțit de Gore, nu s-a despărțit, în schimb, de Radu Beligan, acest mare actor care i-a servit întreaga dramaturgie cu tot uriașul laborator al talentului său. Beligan, stăpîn peste toate nuanțele psihologiei umane, dispare într-un personaj care polarizează structura spectacolului. În jurul său, Ileana Predescu etalează cu discreție sclipirile personalității sale artistice, înscrisă ferm în planul desăvîrșirii; Marin Moraru demonstrează virtuțile sale pentru exprimarea umorului sec; iar o proaspătă absolventă, Valeria Marian, și alături de ea Florian Pitiș, compun un cuplu tineresc cu disponibilități pntru datele luminoase sau mai cenușii care desenează planul existenței unor adolescenți.

Fuziunea dintre text și valențele echipei actoricești este realizată de Moni Ghelerter într-o viziune regizorală bazată pe fidelitate față de toate meandrele sensurilor cuprinse în replici. Simțind seva de sub cuvinte, el cere actorilor să se îmbibe de ea, hotărît să redea toate trimiterile textului fără nimic exterior, ostentativ, contrafăcut, acceptînd să rămînă în umbră ca să fie prezent în substanța spectacolului. Scenografia semnată de Vladimiv Popov se menține tocmai de aceea pe o linie de bun gust sugerat, aducînd o rezolvare excelentă în scena operației.

Viitoarea premieră a Teatrului Bulandra cu „Transplantarea inimii necunoscute" va avea, credem, ecoul meritat în fața unui public cu o receptivitate diversă. Joi, 13 noiembrie, la primul spectacol, a fost invitat lotul național de fotbal.

Romulus BALABAN